Annus XXII - Vol. XXII 1 Decembris 1930 Num. 13

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Litterae Decretales, p. 497 - Litterae Apostolicae, p. 510 - Epistola, p. 515.

Acta SS. Congregationum: *S. C. S. Officii:* I. Damnatio et proscriptio librorum sac. I. Turmel, p. 517. II. Proscriptio librorum P. Roué, p. 520 - *S. C. Concilii:* Toletana et aliarum: Missae pro populo, p. 521 - *S. C. de Religiosis:* Approbationes, p. 523.

Acta Officiorum: *Dataria Apostolica:* Normae ab Ordinariis servandae in impetranda ab Apostolica Sede collatione beneficiorum, p. 522.

Diarium Romanae Curiae: Udienza solenne - S. Congregazione dei Riti: Antipreparatoria e Particolare - Segreteria di Stato: Nomine - Necrologio, pp. 527-529.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M·DCCCC·XXX

Directio:
Palazzo della Cancelleria — Roma

Administratio:
Libreria Vaticana — Città del Vaticano

Pretium annuae subscriptionis:
In Italia, Lib. 30 — extra Italiam, *L. it.* 50 —

Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 3,50 extra Italiam, *L. it.* 4 —

«Ne fere in manus (Commentarium) prodibit ea quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur» (Ex Commentario Officiali ratione die 20 Octobris 1909 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXII, n. 12 - 1 Decembris 1930)

ACTA PII PP. XI

Litterae Decretales

Militantem Ecclesiam. - Beatis Ioanni de Brébeuf, Isaaco Jogues et sociis martyribus, Societatis Iesu sodalibus, Sanctorum honores decernuntur. - *29 Iunii 1930* . . 497

Litterae Apostolicae

I. *Ianuensi in civitate.* - Ecclesia S. Francisci de Paula urbis Ianuae ad Basilicae minoris titulum ac dignitatem evehitur. - *21 Maii 1930.* 510

II. *Religiosas virorum.* - Confirmantur auctoritate apostolica Constitutiones Ordinis S. Pauli primi eremitae - *21 Maii 1930* 511

III. *Cum in praefectura.* - Praefectura apostolica insularum Salomonicarum septentrionalium in vicariatum apostolicum erigitur. - *31 Maii 1930* 513

IV. *Venerabilis frater.* - Erectio praefecturae apostolicae de Wuchang in vicariatum. - *31 Maii 1930.* 514

Epistola

Catholicis hominibus. - Ad R. D. Franciscum Verdier summum moderatorem presbyterorum Congregationis a Missione et Societatis Puellarum a Caritate: saeculo elapso a manifestatione B. M. V. de Nomismate prodigioso. - *22 Novembris 1930.* 515

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

I. Decretum: Sacerdos Iosephus Turmel excommunicatus vitandus declaratur, degradatur et eius opera in Indicem librorum prohibitorum inseruntur. - *8 Novembris 1930* 517

II. Decretum: Quinque damnantur libri a Paulo Roué editi. - *21 Novembris 1930* . . . 520

S. CONGREGATIO CONCILII

Toletana et aliarum Missae pro populo. - *19 Iulii 1930.* 521

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

Approbationes 523

ACTA OFFICIORUM

DATARIA APOSTOLICA

Normae servandae ab Ordinariis in impetranda ab Apostolica Sede collatione beneficiorum. - *11 Novembris 1930* 525

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienza solenne 527

II. Sacra Congregazione dei Riti: *Antipreparatoria e Particolare.* 527

III. Segreteria di Stato: *Nomine* 528

IV. Necrologio 529

MONITUM.

Omnes - qui nostrum "Acta Apostolicae Sedis„ Commentarium officiale sunt pacti, quibus mense decembri 1930 nomina excidunt et denuo subnotandi voluntas est - ut quam primum subscribant rogantur, ne iisdem ullam missio pro anno 1931 fasciculorum, volumen XXIII complectentium, moram patiatur.

In renovanda vero subnotatione ut alteram ex fasciculorum schedulis externis mittant, vel numeros designent nomini ipsi praepositos socii iterum rogantur.

Sono pregati i nostri abbonati, ai quali scade l'abbonamento col prossimo mese di dicembre 1930, e che vogliono rinnovarlo, di farlo al più presto possibile, affinchè non sia loro ritardata la spedizione dei fascicoli del 1931, anno XXIII, volume XXIII.

Nel rinnovare il loro abbonamento sono pure pregati di volerci inviare la fascetta con la quale ricevono il fascicolo, ovvero ricopiare i numeri che precedono il nome.

Nos abonnés, dont l'abonnement finit en décembre 1930, et qui désireraient le renouveler, sont priés de le faire au plus tôt, afin qu'il n'y ait pas de retard dans l'envoi des fascicules de 1931, XXIIIe année, volume XXIIIe.

Ils sont priés également de vouloir bien, en renouvelant leur abonnement, envoyer la bande sous laquelle ils reçoivent les fascicules, ou recopier les numéros qui précèdent leur nom.

Pro Italia, Lib. 30 — Extra Italiam, *L. it.* 50 —

Annus XXII - Vol. XXII 1 Decembris 1930 Num. 12

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

LITTERAE DECRETALES

BEATIS IOANNI DE BRÉBEUF, ISAACO JOGUES ET SOCIIS MARTYRIBUS, SOCIETATIS IESU SODALIBUS, SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Militantem Ecclesiam, quam Christus immaculatam sibi sponsam acquisivit Sanguine suo pretiosissimo, supra modum roborat effusus pro ea sanguis filiorum eius, qui equidem bonum certamen certantes catholicae veritati testimonium perhibent, et novis eam semper gloriae fulgoribus illustrant. Quos inter Christi athletas profecto adnumerandi sunt primores Canadae ac reliquae Americae borealis Martyres, a Nobis anno sacro millesimo nongentesimo vigesimo quinto ad Beatorum caelitum honores evecti, sodales nempe illi inclytae Societatis Iesu, Ioannes de Brébeuf, Isaac Jogues, Gabriel Lalemant, Antonius Daniel, Carolus Garnier, Natalis Chabanel, sacerdotes, et Renatus Goupil et Ioannes de la Lande, coadiutores. Hi omnes ex pluribus missionalibus viris, qui zelo animarum abrepti apud aborigenas incolas illarum regionum Evangelium praedicarunt, pro fide mortem invicto animo, dira inter supplicia, oppetierunt. Eos modo, nova miraculorum gloria coruscantes, iure optimo et merito hodie Nos ad supremos Caelitum Sanctorumh onores adscribimus. — Eorum dux et magister Ioannes de Brébeuf Condaei in Baiocensi dioecesi nobili genere ortus die vigesima quinta Martii anno millesimo quingentesimo nonagesimo tertio, inter Societatis Iesu sodales die octava Novembris anno millesimo sexcentesimo decimo septimo est cooptatus, et quinque post annos sacerdotio

auctus. Vir plane strenuus et impavidus, mortificationi maxime deditus, cum Deo in oratione coniunctissimus, caelestibus etiam visionibus saepe illustratus, indicas Canadensium regionis missiones adivit et a suis moderatoribus anno millesimo sexcentesimo vigesimo sexto ad Hurones missus, quos inter per totum triennium moratus est eosque tanto zelo excoluit, ut primus illius gentis apostolus iure dicatur. In Galliam redire coactus, iterum Canadensem regionem anno millesimo sexcentesimo trigesimo tertio petiit atque iterum ab anno eius saeculi trigesimo quarto ad annum quadragesimum primum, ac rursus a quadragesimo quarto ad quadragesimum nonum inter Hurones commoratus est. Vir magni ingenii ac scientia praeditus, barbarorum sermone libros scripsit et lexica lucubravit, quibus auxiliis missionarii varias indigenarum Canadensium dialectos addiscunt et in christianae religionis bonum loquuntur. Sacerdotalibus virtutibus ac laboribus praestans in Evangelio praedicando operam consumpsit, ac impenso studio curavit, ut ipse omnes Christo lucri faceret: singularis etiam pietatis cultor eximius ac propagator exstitit in Deiparam Virginem Mariam eiusque castissimum Sponsum Ioseph et sanctos Angelos tutelares. Vitam sanctissimam ac laboriosissimam consummavit die sextadecima mensis Martii, anno millesimo sexcentesimo undequinquagesimo, exquisitissimis cruciatibus invicta fortitudine patientissime toleratis. Cum enim Iroquenses in Huroniam grassantes eum una cum Gabriele Lalemant eius socio comprehendissent, in proximum S. Ignatii pagum prope Castrum S. Mariae in hodierna regione *Ontario* deduxerunt eumque vestibus exutum fustibus antea percutiunt, torquem ex ignitis securibus eius collo suspendunt, corpus incensis subulis perforant, carnes concidunt, coquunt, comedunt; mox baptismum deridentes, capiti trullam aestuantis aquae ter infundunt; eius labia, linguam, nares resecant, capillos et pellem capitis abripiunt et in aperto vulnere ferventis cineris pultem coniciunt; in guttur, dentibus linguaque avulsis, torrem infigunt ac ultimo securi caput effringunt; ac, omnibus mirum martyris animum impavidum et constantem demirantibus, unus ex Iroquensibus de pectore Christi pugilis cor avulsum devorat, dum ceteri eius sanguinem bibunt. — Post gloriosam huius fortissimi Christi athletae mortem, martyrium incepit eius socii, Gabrielis Lalemant, cui Iroquenses, praeter plura ex crudelissimis praefatis tormentis, et alia attulerunt; illi namque, post noctem inter saevissimos cruciatus transactam, postero die erutis oculis, prunas ardentes in oculorum caveis carnifices intrudunt ac denique caput securi perfringunt. Beatus iste Gabriel Lutetiae Parisiorum ortum duxit e parentibus nobilitate et virtute claris die decima mensis Octobris anno millesimo sexcentesimo decimo. Vicesimum annum agens Societatem Iesu amplexus est, in qua, tyrocinio peracto ac emenso philoso-

phiae atque theologiae curriculo, sacerdotio auctus philosophicam disciplinam magna cum laude publice docuit. Doctrina et virtutibus ornatus ad Canadenses missiones quas iampridem optaverat missus, anno millesimo sexcentesimo quadragesimo sexto Quebecum pervenit, ubi Indorum linguam didicit; per duos circiter annos *Sillery* pagum et *Trois Rivières* regiones sacro ministerio excoluit; ineunte dein anno millesimo sexcentesimo quadragesimo nono una cum sociis ad Hurones pervenit, sed a barbaris comprehensus martyrio coronatus est die decima septima Martii. — Tertius ex hoc heroum manipulo fuit ille Antonius Daniel, qui natus Dieppae anno millesimo sexcentesimo primo, vicennis Societatem Iesu ingressus est ac triennio post sacerdotio initiatus, anno millesimo sexcentesimo trigesimo tertio ad Canadenses missiones se contulit et Beatum Ioannem de Brébeuf, cuius erat socius, in missiones a S. Ioseph *Ihonatiria* nuncupata condenda non parum adiuvit. In Indorum linguam, qua ipse aliquanto erat instructus, dominicam orationem vertit, piosque versus a neophytis canendos composuit. Quebecum inde missus Seminarium erigendum suscepit illudque perfecit alumnis indigenis missionariorum opera instituendis. Ad Hurones reversus indefesso labore plures missiones fundandas provehendasque curavit, quas inter tres praecipuae a Sanctis Patronis Ioanne Baptista, Ioseph, B. Mariae Virginis Sponso, et Ignatio de Loyola seorsum nomen acceperunt. Die quarta Iulii anno millesimo sexcentesimo quadragesimo octavo Antonius rem sacram ad aram vix fecerat, cum ex improviso Iroquenses in S. Ioseph pagum irruentes, ferro ignique omnia vastare coeperunt. Adstitit ille sacris ornatus vestibus, et, catechumenis baptismo ablutis iisque una cum reliquis fidelibus fere omnibus fugam capientibus, bonus pastor, barbarorum impetum interea solus substinens telis igneisque globulis confossus ad fores templi animam suam pro ovibus posuit, eiusque corpus, victimam et holocaustum inter comburentis ecclesiae flammas iniecerunt. — Sequenti anno, alter die septima, die octava Decembris alter, optatam martyrii palmam obtinuere Carolus Garnier et Natalis Chabanel et ipsi Beati Ioannis de Brébeuf in apostolatu Novae Galliae regionis socii. Eorum primus Parisiis ortus die vicesima quinta Maii anno millesimo sexcentesimo sexto, in collegio Claromontensi studiis diligenter incubuit et duodeviginti annos natus in Societatem Iesu ingressus et volvente anno millesimo sexcentesimo trigesimo sexto sacerdotio initiatus, ad Canadenses missiones profectus est. Quebeci infantulae, quam primo baptizavit, Mariae nomen ex voto imposuit. Ad Huronenses populos evangelizandos a suis moderatoribus missus, inter eos apostolicis laboribus ac virtutibus fulgens, angelica morum innocentia omnibus apprime carus, suum usque ad obitum ministerium consecravit. Dignae sane sunt speciali mentione expeditiones a

Dei Famulo peractae in Ihonatiria et de Pétun regiones, ac binae missiones ab eo fundatae, a S. Ioanne et a S. Mathia nuncupatae. Ab Iroquensium turmis, in suum pagum irrumpentibus et tribum ei commissam incendio et caede perdentibus, duobus missilibus plumbeis graviter vulneratus est, dum adhuc baptismalem aquam in suos funderet dilectos neophytos; ita mortiferis affectus vulneribus, videns tamen morientem hominem, ad eum omni nisu pervenire conabatur, ut sacramenti absolutione sublevaret; sed ob exhaustas vires semel atque iterum in terram recumbens, acinace a barbaro quodam Iroquensi percussus, martyrii palmam adeptus est; insequenti autem die e duobus hisce martyribus alter Natalis Chabanel. Hic in dioecesi Mimatensi die secunda Februarii anno millesimo sexcentesimo tertiodecimo natus et in Societatem Iesu septemdecim annos agens relatus, post plures annos in humanis litteris edocendis Tolosae transactos, ac theologiae cursu et tertio quem vocant probationis anno expleto, ad Canadenses Missiones se transtulit anno millesimo sexcentesimo quadragesimo tertio, et ad Hurones missus Missionem a S. Maria nuncupatam evangelizandam suscepit. Ad graves in suo munere obeundo difficultates superandas, martyrium ardenter exoptans heroico voto Deo spoponderat se usque ad mortem in dilecta sibi Missione mansurum esse. Ab Hurone quodam apostata dolose invasus et in odium fidei interfectus optatam martyrii palmam obtinuit; eiusque corpus in profluentem deiectum est. — Alii tres Christi pugiles, Americae borealis primores Martyres, sunt Beati Isaacus Jogues, Renatus Goupil et Ioannes de la Lande. Quorum primus Aureliae in Gallia natus anno millesimo sexcentesimo septimo, iam inde a puero ardentissimo erga Christum patientem eiusque Virginem Matrem amore flagrare coepit. Decimum septimum annum agens Societatem Iesu eo praesertim animo ingressus est, ut ad missiones inter infideles sibi pateret iter. Voti compos factus et Lutetiae Parisiorum anno millesimo sexcentesimo trigesimo sexto sacerdotio initiatus est, eodemque anno, Aprili mense, in Canadam seu Novam Galliam missus est, ubi sex annos strenuissime inter Hurones apostolico munere functus est. Erat cum eo Renatus Goupil, Andegaviae natus et adolescens inter laicos coadiutores Societatis Iesu quondam cooptatus, sed ob infirmam valetudinem e novitiatu dimissus, qui simplicitate, vitae innocentia et patientia in adversis singularis, Deo, quem iugiter praesentem in omnibus habuit, atque Eius sanctissimae voluntati per amorem maxime subiectus, in Novam Galliam sponte traiecerat, ut Patrum missionalium famulatui se totum devoveret; sui voti compos redditus per integrum biennium, quum artem chirurgicam calleret, sauciis aegrotisque in nosocomio degentibus perutilem operam praebuit, insimul pueros et adultos christianae religionis mysteriis et praeceptis erudivit. Anno millesimo sexcentesimo

quadragesimo secundo, mense Augusto ineunte, Isaacus, dum una cum Renato aliisque sociis Quebeco in suam Huronicam missionem revertitur, in Iroquenses incidit, qui eos captivos in suos pagos abducunt. Ille quidem a barbaris primum non erat deprehensus, sed, ne captivi fideles et neophyti religionis auxilio carerent, sponte se quoque capi passus est. Tunc vero ipse ac Renatus, utpote odiosae religionis magistri, crudelius quam ceteri captivi ab Iroquensibus torquentur, de pago in pagum contumeliose rapti, in singulis pagis fustibus saevissime caesi, ignitis carbonibus adusti, manuum digitis partim confractis, partim resecatis; Isaacus autem, brachiis in modum crucis extensis, tota nocte funibus suspensus, immani puerorum ac feminarum crudelitati et ludibrio permissus est. Ambo deinde in durissimam servitutem redacti, omnia eaque gravissima illius conditionis incommoda forti et nunquam fracto animo pertulerunt; septuaginta interea e barbaris ad Christi fidem conversos baptismo abluerunt. Post aliquot hebdomadas Renatus Goupil, Deo ac Societati Iesu arctiore vinculo sese obstringi cupiens, religiosa vota, quae nondum emiserat, in manibus eiusdem P. Jogues nuncupare voluit; et paucos post dies a barbaro quodam ex Iroquensibus sene, eo quod pro suo more salutiferum Crucis signum in fronte cuiusdam pueri eius nepotis digito efformasset, in odium eiusdem sanctae Crucis securi percuti iussus est, ac dulcissima Iesu, Mariae, Ioseph nomina geminans, die vicesima nona septembris, martyr occubuit, prope *Auriesville* in hodierno Statu Neo-Eboracensi, anno circiter quinto supra trigesimum aetatis suae. Eius virtutes ac gloriosum exitum Beatus Isaacus magnis deinde laudibus praedicabat. Hic vero anno proximo aufugiendi opportunitatem nactus, qua tantum post diuturnam ad Deum orationem usus est, in Galliam revertit, ab omnibus ceu Martyr honoratus; eique cl. me. Urbanus Papa Octavus, Praedecessor Noster, ad aram perlitandi, etsi digitis obtruncatis, facultatem fecit his verbis: « Indignum esset Christi martyrem Christi non bibere Sanguinem ». Post annum, maxime ad populi venerationem fugiendam, ad dilectam missionem redire impetravit. Quo cum pervenisset, a gallicae coloniae praetore rogatus, ad ferocissimos Iroquenses, suos olim carnifices, pacis sequester ire non recusavit. Pace praeter spem composita, paulo post ad eosdem barbaros, ut eos Christi fidem doceret, una cum Ioanne de la Lande, Dieppensi, qui Canadensi missione Patribus Societatis Iesu se socium ac famulum sponte libenterque perpetua sponsione donavit, impavidus revertit. Sed Iroquenses, primum suum apostolum ad se venientem indigne exceperunt, pugnis verberibusque contuderunt, quodam etiam barbaro ex eius brachiis et tergore carnem avellente et sub eius oculis vorante; ab alio tandem securi percussus, illustrem martyrii palmam consecutus est die decima octava Octobris, anno millesimo

sexcentesimo quadragesimo sexto. Postero die eius socius Ioannes de la Lande, eodem necis genere eademque causa interfectus, dignum humilitatis ac pietatis suae praemium adeptus est. — Horum octo Americae borealis primorum Martyrum, quorum vitam, apostolatum, saevumque martyrium brevi narravimus, sanctitatis fama apud universum Canadensem et Statuum Foederatorum populum signis quoque ac prodigiis, uti fertur, confirmata, quin vel minime languesceret, adeo in dies convaluit, ut super ea processus ordinarius informativus in ecclesiastica curia Quebecensi fuerit instructus et cum processu rogatoriali, in archiepiscopali curia Parisiensi confecto, ad SS. Rituum Congregationem transmissus. Scriptis dein ad eosdem Dei Famulos attributis ab eadem S. Congregatione diligenter conquisitis et expensis, decreto die vicesima octava Martii anno millesimo nongentesimo duodecimo edito nihil obstare sancitum est quominus ad ulteriora procederetur. Instante autem b. m. Camillo Beccari, Societatis Iesu tunc Postulatore generali, attentisque quorundam Patrum Cardinalium, Archiepiscopi Delegati Apostolici in Canadensi ditione, aliorumque Archiepiscoporum, Episcoporum, Abbatum, Superiorum generalium Ordinum et Congregationum religiosarum, Capitulorum, Rectorum studiorum Universitatum, Collegiorum et Ecclesiarum praesertim dioecesium ac missionum Canadensium, necnon Statuum Foederatorum Americae borealis votis; rogantibus etiam Suprema Curia Canadensi legibus ferendis cum primo Ministro, praecipuis Magistratibus aliisque praestantibus viris ac mulieribus, introductionis Causae Beatificationis seu Declarationis Martyrii praefatorum octo Servorum Dei Commissio a fel. rec. Benedicto Papa Decimoquinto, Praedecessore Nostro, die nona Augusti mensis, anno millesimo nongentesimo sextodecimo signata est. Tunc Apostolicis Processibus, servata in omnibus iuridica forma, absolutis, duplici SS. Rituum Congregationis conventu, ut mos est, antepraeparatorio et praeparatorio rite praehabito, die duodecima Maii anno sacro millesimo nongentesimo vicesimo quinto in generalibus comitiis coram Nobis convocatis, Relatore seu Causae Ponente cl. m. Antonio Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et S. Rufinae et eiusdem S. Congregationis Praefecto, actum est de dubiis: *An constet de martyrio et causa Martyrii, necnon de signis seu miraculis in casu et ad effectum de quo agitur;* et: *An, supposita approbatione martyrii et causae martyrii, necnon dispensatione a signis seu miraculis, tuto procedi possit ad solemnem Beatificationem;* omnesque qui interfuerunt Patres Cardinales et Consultores uno velut ore *tuto procedi posse* responderunt. Quamvis vero de unanimi hoc suffragio Nos valde gratulati fuissemus, noluimus tamen statim tantae utilitatis tantaeque expetitae laetitiae causam supremo Nostro decretorio absolvere iudicio, sed, ceu de more, hoc Nobis prorogan-

dum duximus, maioris caelestis luminis gratiam interim imploraturi. Feria autem tertia post Pentecosten, die secunda mensis Iunii, sacris mysteriis devotissime celebratis, ad Vaticanas Aedes acciri praecepimus praefatum Cardinalem Vico una cum dilecto filio Nostro Alexandro Cardinali Verde, tunc SS. Rituum Congregationis a Secretis, et p. m. Angelo Mariani S. Fidei Promotore generali, eisque adstantibus *tuto procedi posse ad solemnem Venerabilium Servorum Dei Ioannis de Brébeuf et Sociorum Beatificationem* solemniter ediximus. Hoc autem Decretum evulgari et in acta SS. Rituum Congregationis referri, Litterasque Apostolicas in forma Brevis de Beatificationis huiusmodi solemnibus in Basilica Vaticana celebrandis expediri iussimus. Faustissima vero die vicesima prima Iunii, angelico iuveni S. Aloisio Gonzagae dicata, eodem anno solemnia Beatificationis in sacrosancta praefata patriarchali Basilica peracta fuerunt. Quoniam vero, post indultam iisdem Beatis Martyribus venerationem, a Canadensis ditionis et Statuum Foederatorum Americae borealis regionum christifidelibus complura beneficia a Deo, ipsis intercedentibus, fuisse patrata nuntiatum est, quorum nonnulla veri nominis miracula videri perhibebantur; plurium desiderium exortum est, ut isti octo fortissimi Christi pugiles, qui tot ac tanta supplicia pro Eodem passi sunt, quamprimum Caelitum Sanctorum honoribus augerentur. Quare, amplissimorum virorum ad hunc finem postulatoriis litteris Nobis porrectis et instante p. m. Aureliano Faiella, Societatis Iesu Postulatore Generali, cui dilectus filius Carolus Miccinelli, hodiernus eiusdem Societatis sollertissimus Postulator, est suffectus, Causa Canonizationis SS. Rituum Congregationis Decreto, die vicesima quinta Novembris anno millesimo nongentesimo vicesimo quinto edito, reassumpta est; et super duobus propositis miraculis, quae intercessione Beatorum Ioannis de Brébeuf et Sociorum patrata asserebantur, Apostolici processus in dioecesibus Chatamensi et Sancti Hyacinthi respective confecti sunt. Alterum e duobus hisce miraculis ita evenit: Maria Robichaud, in religionis postea Soror Savoie, Adelardi et Sarae Annae Savoie filia, anno millesimo octingentesimo nonagesimo octavo nata, in oppido vulgo *Shippegan* in regione Canadensi, puella adhuc, debilis erat constitutione ac saepe saepius infirma, sed processu temporis meliori usa est valetudine, adeo ut anno millesimo nongentesimo vicesimo religionem ingredi valuerit. Quum vero aetatem annorum viginti quinque attigisset, in domo Congregationis Sororum Hospitalariarum S. Ioseph in urbe *Tracadie* morans, Soror Savoie infirmitate quadam in abdomine affecta est, a qua tamen, remediis adhibitis, convalescere visa est. Sed, vertente anno millesimo nongentesimo vigesimo quinto, nova ac graviore infirmitate, idest peritonitide tuberculari fibro-caseosa laborare

coepit, quae, vehementissimis doloribus supervenientibus et virium defectione, post plures menses gravissima evasit, adeo ut mense Iunio sequentis anni arcessiti medici in mortis periculo aegrotam versari declaraverint. Adhibita remedia, quae cetero levissima fuerunt, nullum consecuta sunt adiumentum, nec consequi posse, data morbi natura, candide ipsi medici fassi sunt. Attamen humanis hisce remediis relictis, unice ad divinam opem implorandam per Beatorum Martyrum Canadensium intercessionem aegrota eiusque Sorores, sedula monasterii moderatrice suggerente, converterunt. Novendialibus itaque institutis precibus, ultima die, quae fuit Iulii mensis nona, gravissimis aegrotae condicionibus perdurantibus, uno instanti Sororis Mariae Savoie evenit sanatio, quae, cunctis morbi vestigiis prorsus ablatis, sane quidem perfecta et constans fuit, uti a peritis viris, ad dignoscendam sanatae valetudinem vocatis et ad iudicandum de sanationis constantia, iudicatum est. — Miraculum alterum patrabatur hora undecima matutina diei trigesimae Decembris anno millesimo nongentesimo vicesimo septimo in monasterio Religiosarum a Praesentatione B. M. V. prope oppidum Sancti Hyacinthi in Canadensi ditione, in persona Sororis Mariae Maximae, in saeculo Alexandrinae Ruel, annos natae unum supra quadraginta. Haec, quae puella et adolescens bona fruebatur valetudine, monasterium Praesentationis ingressa est anno millesimo nongentesimo primo. Sex circiter annis elapsis, repentina haemorragia laboravit, a qua tamen aliquot post dies sanata est. Vertente autem anno millesimo nongentesimo tertiodecimo, cum a quodam tempore acutos persentiret dolores in ventre, a quodam medico visitata fuit, qui illico iudicavit ipsam appendicitide laborare et quidem in forma gravi, adeo ut chirurgica incisio post breve tempus fuerit peracta, et medici qui incisionem hanc peregerunt, appendicitidem esse animadverterunt natura tuberculari. Biennio post dolores in abdomine rursus apparuerunt sed graviores; anno vero millesimo nongentesimo decimo octavo supervenerunt diarrheae, vomitiones ac demum turgor in ventre; et arcessiti medici novam chirurgicam incisionem necessariam diiudicaverunt, quae mense Martio eiusdem anni peracta, fere inutilis evasit, siquidem chirurgi peritonitidem invenerunt tubercularem totum abdomen attingentem. Aegrotae conditiones eaedem fere permanserunt per tres alios annos, ac dein rursus graviores factae sunt; dolores et turgor in ventre aucti, sanguineae vomitiones, sanguineae pariter deiectiones, ingens debilitas virium, continua febris. Sententia medicorum qui vocati sunt indubia fuit nec dubia esse poterat, attentis incisionibus chirurgicis iam bis peractis. Hisce in adiunctis non a scientia, non ex ipsis naturae viribus salus erat exspectanda, sed a divino tantum auxilio, quod maxima cum fiducia ab aegrota et ab eius consodalibus invocatum est. Et revera iam antequam miraculum fuit patratum, Beati Martyres

Canadenses unice tum a Sorore Maria Maxima tum a tota religiosa familia, tanquam apud Deum intercessores, invocati sunt, et placuit Altissimo aegrotae sanationem operari apertissimo modo, quo ipsorum Beatorum sanctitas mirifice illustraretur. Uno enim momento Maria Maxima nedum a morbis quibus diutine laborabat fuit liberata, sed priscas recuperavit vires, ac ita se gessit et apparuit, ut si semper vivida floruisset salute. Hanc vero sanationem non modo instantaneam fuisse, sed constantem quoque et perfectam apertissime probatum est; siquidem medici a cura in suis visitationibus pluries peractis, etiam post annum a sequuta sanatione, ne minimum quidem veteris morbi vestigium in sanata animadverterunt. De hisce itaque duris miraculis Processibus Romam delatis, de eorum validitate rite disceptatum est, atque die decima septima Iulii praeteriti anni a SS. Rituum Congregatione validitatis decretum latum fuit. Interea cum diem supremum obiisset Cardinalis Antonius Vico, eiusdem S. Congregationis Praefectus et Causae Relator, eidem suffectus fuerat dilectus filius Noster Alexander S. R. E. Cardinalis Verde. Qui praemissis suetis de iisdem miraculis congregationibus antepraeparatoria et praeparatoria, in generalibus comitiis coram Nobis habitis die sexta mensis Maii huius anni, proposuit dubium: *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.* Tum Patres Cardinales Sacris Ritibus tuendis praepositi, tum omnes qui aderant Patres Consultores unanimi consensu constare de duobus propositis miraculis responderunt. Verum in re tam gravis momenti Nostram aperire mentem in alium diem distulimus, donec fervidis precibus maius ab omnipotenti Deo, Patre luminum, subsidium exposceremus. Quod cum impense fecissemus subsequenti die undecima Maii, Eucharistica Hostia ferventer oblata, ad Nos arcessiri iussimus dilectos filios Nostros Camillum Cardinalem Laurenti, SS. Rituum Congregationis Praefectum, et Alexandrum Cardinalem Verde, Causae Relatorem, una cum dilectis filiis Alfonso Carinci, eiusdem S. Congregationis a secretis, et Carolo Salotti, S. Fidei Promotore generali, iisque adstantibus decrevimus *Constare de duobus propositis miraculis, scilicet: Instantaneae perfectaeque sanationis Mariae Robichaud, in religione Sororis Savoie a peritonitide tubercolari fibro-cascosa; atque instantaneae perfectaeque sanationis Alexandrae Ruel, in religione Sororis Mariae Maximae, a peritonitide tuberculari.* Quod quidem decretum publici iuris fieri et in acta SS. Rituum Congregationis referri mandavimus. Item, praefata servata forma, die duodevicesima mensis Maii, iisdem coram Nobis adstantibus memoratis dilectis filiis Nostris, *tuto procedi posse ad solemnem Beatorum Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues, Gabrielis Lalemant, Antonii Daniel, Caroli Garnier, Natalis Chabanel, Renati Goupil et Ioannis de la Lande, e Societate Iesu, Canonizationem* pronunciavi-

mus. Verum ut in tanto negotio iuris ordo servaretur, quem Decessores Nostri iam pridem constituerunt, primum venerabiles fratres Nostros S. R. E. Cardinales in Consistorio secreto die decima nona superioris mensis Maii habito, eorum sententiam rogaturi, Nobis adesse iussimus, qui, Beatorum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum Martyrum vitae, virtutum, martyrii ac miraculorum compendiosa narratione facta per dilectum filium Nostrum Camillum Cardinalem Laurenti SS. Rituum Congregationi Praepositum, Nos ad Causae huius legitimam definitionem sunt uno ore cohortati; et ipso Consistorio felici successu peracto, continenter habitum est Consistorium publicum, in quo dilectus filius Christophorus Astorri Consistorialis Aulae Advocatus, pro eorundem Beatorum Martyrum solemni Canonizatione de more institit. Interea curavimus ut venerabiles fratres Patriarchae, Archiepiscopi et Episcopi, non vicinio-res tantum, sed etiam remotissimi quique de tanta solemnitate per litteras admonerentur, et, si eis esset facultas, sententiam suam ipsi quoque dicturi Nobis adessent. Eorum non pauci ad Urbem convenerunt, qui, causa plene cognita ex actis SS. Rituum Congregationis, quorum singulis exemplar tradi voluimus, in Consistorio semipublico coram Nobis die vicesima secunda eiusdem mensis Maii coacto, in eamdem in quam Patres Cardinales sententiam iverunt. Cuius rei publica instrumenta, a dilectis filiis Sedis Apostolicae Notariis confecta, in tabularium SS. Rituum Congregationis relata sunt. Huic vero Canonizationi celebrandae hanc praefiximus diem vicesimam nonam mensis Iunii; et fideles universos sumus etiam atque etiam hortati, ut preces, iis praesertim in aedibus ingeminarent, in quibus publica augustissimi Sacramenti esset adoratio, ut et ipsi uberrimum fructum e tanta solemnitate percipere possent, et Nobis in illa absolvenda Spiritus Paraclitus adesset. Cum ergo praesignata a Nobis dies advenerit, omnes tum saecularis tum regularis cleri ordines, singuli Romanae Curiae Praesules et Officiales, cuncti denique venerabiles fratres Nostri S. R. E. Cardinales, Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi, Abbates in Vaticanam Basilicam magnificentissime ornatam convenerunt; quibus solemni supplicatione praeeuntibus, et Nos ingressi sumus. Tunc dilectus filius Noster Cardinalis Camillus Laurenti, SS. Rituum Congregationis Praefectus, Canonizationi huic procurandae praepositus, perorante dilecto filio Augusto Milani, Nostrae Consistorialis Aulae Advocato, vota Nobis precesque detulit Sacrorum Antistitum, Ordinis Minorum S. Francisci et Societatis Iesu, ut Beatos Ioannem de Brébeuf et Socios Martyres, una cum Beatis Roberto Bellarmino Cardinali et Teophilo a Curte in Sanctorum numerum referimus. Cum vero iterum ac tertio memorati Cardinalis et Consistorialis Aulae Advocatus precibus institissent, Nos, superno lumine iterum fer-

ventiusque implorato, haec solemniter ediximus: *Ad honorem Sanctae et individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra; matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe existentium consilio, Beatum Ioannem de Brébeuf et Socios Martyres Gabrielem Lalemant, Antonium Daniel, Carolum Garnier, Natalem Chabanel, Isaacum Jogues, Renatum Goupil, Ioannem de la Lande; et Beatos Robertum Cardinalem Bellarmino, atque Theophilum a Curte Sanctos esse decernimus et definimus ac Sanctorum catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia Universali eorum memoriam quolibet anno, die eorum natali, nempe Ioannem de Brébeuf et Socios Martyres die vigesima sexta Septembris, Robertum Cardinalem Bellarmino, Episcopum Confessorem, die decima septima Septembris, et Theophilum a Curte Confessorem die decima nona Maii pia devotione recoli debere. In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen.* Gratias denique de tanto beneficio Deo Optimo Maximo ex corde egimus, et Sacrum solemne litavimus. Post autem Evangelium adstantes allocuti sumus, hortantes ut non modo Apostolorum Principes, qui hodie in universo christiano orbe, ubicumque christifideles degunt, praecipue in Alma hac Urbe, solemniter commemorantur, sed etiam novensiles Sanctos, quorum consecratio hodiernam solemnitatem novo quodam splendore non tam augere videtur, quam reapse condecorat, sibi, Ecclesiae, societati hominum universae propitios mererentur. Atque in Sanctis ipsis mirabilia omnibus proposuimus ad imitandum et sanctitatis et apostolatus exempla, ex quibus quidem alios alii, pro sua cuiusque condicione vitae, pro suis cuiusque officiis, ad meliora exardescendo, intuerentur. Plenariam tandem indulgentiam cunctis praesentibus peramanter impertiti sumus atque has Decretales Litteras sub plumbo expediri mandavimus. Horum itaque novensilium Sanctorum memoria, solemnis hisce consecrata caerimoniis, quibus sacrum universale Iubilaeum, a Nobis ob natalem ab inito sacerdotio Nostro quinquagesimum indictum, veluti immortali corona desinere voluimus, vigeat in cordibus nostris, et omnes christifideles a fortissimis Americae borealis primoribus Martyribus, qui regionem illam Evangelii lumine tanto apostolatus fervore illustrarunt ac effuso sanguine irrigaverunt uberrime, et sanctitatis odorem in ea reliquerunt suavissimum, discant potissimum illibatam servare fidei puritatem, eamque sine rubore coram omnibus firmiter profiteri, omnia pro Christo perpeti et ad maiorem Eius gloriam propagandam cum Evangelii praeconibus fideliter conspirare. Et Nos quidem, qui saevissima horum Christi Pugilum tormenta in memoriam revocantes

terrore adhuc concutimur, caelestem nunc ipsorum gloriam perspicientes maximo perfundimur gaudio; ac magna Nos spes tenet fore ut, deprecatoribus illis apud Deum potentissimis effectis, catholica Ecclesia id tandem sibi vindicet, quod, eius nomine, merito sanguine Ipsi suo acquisierint. Votisque Nostris felicem expetimus diem atque praevenimus, in quo nobilissima Gallica natio, tot Sanctorum parens, quae hos quoque Christi Praecones et Martyres ad terrenam parturiit vitam, suum in fide per orbem propaganda apostolicum zelum una mente agnoscat praecipuum esse suae gloriae decus; et magnae illae prosperaeque regiones, quae beatissimas huius heroum manipuli animas ad caelestem progenuerunt vitam, in fidei unitate augustiorem efficiant Christi Regis triumphum, cui omnis potestas et imperium, honor et gloria in saecula saeculorum. — Omnibus itaque quae inspicienda erant bene perpensis, certa scientia et apostolicae potestatis plenitudine omnia et singula praedicta confirmamus, roboramus atque iterum statuimus, decernimus, universaeque Ecclesiae Catholicae denunciamus; mandantes ut earumdem praesentium transumptis sive exemplis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii Apostolici subscriptis et sigillo munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae hisce Nostris praesentibus haberetur, si exhibitae vel ostensae forent. Si quis vero has Decretales Litteras Nostras definitionis, mandati, relaxationis et voluntatis infringere vel ausu temerario contraire aut attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et Sanctorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno millesimo nongentesimo ac trigesimo, die vicesima nona mensis Iunii, Pontificatus Nostri anno nono.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego IANUARIUS Episcopus Albanensis Cardinalis GRANITO PIGNATELLI DI BELMONTE.

✠ Ego BASILIUS Episcopus Veliternus Cardinalis POMPILJ.

✠ Ego MICHAEL Episcopus Tusculanus Cardinalis LEGA.

✠ Ego DONATUS Episcopus Sabinensis et Mandelensis Cardinalis SBARRETTI.

✠ Ego THOMAS PIUS Episcopus Portuensis et S. Rufinae Cardinalis BOGGIANI.

✠ Ego PETRUS tituli S. Laurentii in Lucina Presbyter Cardinalis GASPARRI.

✠ Ego CAIETANUS tituli S. Agathae Presbyter Cardinalis BISLETI.

✠ Ego GULIELMUS tituli S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis VAN ROSSUM.

✠ Ego Fr. ANDREAS tituli S. Laurentii in Damaso Presbyter Cardinalis FRÜHWIRTH.

✠ Ego RAPHAEL tituli S. Hieronymi Illyricorum Presbyter Cardinalis SCAPINELLI.

✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Marcelli Presbyter Cardinalis RAGONESI.

✠ Ego ACHILLES tituli S. Bernardi ad Thermas Presbyter Cardinalis LOCATELLI.

✠ Ego ALOISIUS tituli S. Georgii ad Velabrum Presbyter Cardinalis SINCERO.

✠ Ego BONAVENTURA tituli S. Caeciliae Presbyter Cardinalis CERRETTI.

✠ Ego HENRICUS tituli S. Bartholomaei in Insula Presbyter Cardinalis GASPARRI.

✠ Ego ALOISIUS tituli S. Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis CAPOTOSTI.

✠ Ego LAURENTIUS tituli S. Pancratii Presbyter Cardinalis LAURI, Maior Poenitentiarius.

✠ Ego Fr. ALEXIUS HENRICUS tituli S. Susannae Presbyter Cardinalis LÉPICIER.

✠ Ego EUGENIUS Ss. Ioannis et Pauli Presbyter Cardinalis PACELLI, a Secretis Status.

✠ Ego CAMILLUS S. Mariae Scalaris Protodiaconus Cardinalis LAURENTI.

✠ Ego IOSEPH S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Cardinalis MORI.

✠ Ego FRANCISCUS S. Caesarei in Palatio Diaconus Cardinalis EHRLE.

✠ Ego ALEXANDER S. Mariae in Cosmedin Diaconus Cardinalis VERDE.

Fr. ANDREAS Card. FRÜHWIRTH,
Cancellarius S. R. E.

CAMILLUS Card. LAURENTI,
S. R. C. Praefectus.

Joannes Zani-Caprelli, *Protonotarius Apostolicus.*
Hector Castelli, *Protonotarius Apostolicus.*

Can. Alfridus Liberati, *Canc. Apost. Adiutor a studiis.*

EXPEDITA

die decima quarta mensis Novembris, anno nono

ALFRIDUS MARINI, *Plumbator.*

Reg. in Canc. Ap., vol. XLIII, n. 16. - M. Riggi.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

ECCLESIA S. FRANCISCI DE PAULA URBIS IANUAE AD BASILICAE MINORIS TITULUM AC DIGNITATEM EVEHITUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Ianuensi in civitate exstat ecclesia in honorem Sancti Francisci de Paula Deo dicata, curis ministerioque concredita Ordinis Minimorum qui in adiecta domo ab exeunte saeculo decimo quinto resident. Hoc vero templum, antiquiore ampliato una cum adnexo conventu, suam habuit hodiernam formam decimo septimo saeculo; atque amplitudine, artis operibus, amoenitate quoque loci perspicuum est. Tribus ipsum navibus constat satis amplis, quarum parietes marmoribus picturisque magni momenti ornantur; decem in eodem sacella pulcris altaribus munita habentur; in eodemque multae pretiosaeque sanctorum custodiuntur relliquiae insignes, quas magna veneratione christifideles venerantur. Cives ianuenses iugiter ecclesiam eandem frequentes celebrarunt ac celebrant, opem Sancti Francisci de Paula in adversitatibus imploraturi; eandemque magni etiam atque inlustres viri pietate moti visitarunt ac muneribus religionis caussa donarunt. Hisce vero temporibus, auspice civitatis moderatore, ianuenses cuiusvis ordinis condicionisve, congrua stipe coacta, novam ingentis molis campanam obtulerunt ecclesiae Minimorum; statueruntque ut illa *a mari* nuncupata, atque in nuper instauratam turrem templi ipsius inducta, singulis diebus ad vespertinas horas, signo *Ave Maria*, christifideles pie ad Deum orandum vocet pro omnibus qui maris oceanique vias agunt quive in profundo pelago in pace quiescunt. Haec animo repetentes, cum dilectus filius Noster Carolus Dalmatius Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Minoretti, Ianuensium Archiepiscopus, amplissime Nobis commendet preces, quas Procurator generalis Ordinis Minimorum Nobis humiliter enixeque adhibuit, ut templum ianuense ipsum Sancti Francisci de Paula ad titulum atque honorem Basilicae minoris evehere dignemur, Nos optatis huiusmodi concedendum ultro libenterque existimavimus. Audito igitur dilecto filio Nostro Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, motu proprio atque ex certa scientia ac matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, ecclesiam ianuensem in honorem Sancti thaumaturgi Francisci de Paula Deo dicatam, atque Minimorum concreditam

Ordini a Sancto ipso fundato, Basilicae minoris titulo cum privilegiis honorificentiisque, quae iuxta Apostolicas dispositiones huic titulo competunt, cohonestamus et condecoramus.

Haec concedimus, mandamus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant sive spectare poterunt nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXI mensis Maii anno MDCCCCXXX, Pontificatus Nostri nono.

E. CARD. PACELLI, *a Secretis Status.*

II

CONFIRMANTUR AUCTORITATE APOSTOLICA CONSTITUTIONES ORDINIS S. PAULI PRIMI EREMITAE.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Religiosas virorum familias, quae a priscis Ecclesiae temporibus efformantur ac florescunt, temporibus locorumque necessitatibus accommodatae, sive aeternae singulorum fidelium saluti, sive incremento Ecclesiae religionisque provehendo prospiciant, Romani Pontifices Decessores Nostri prae oculis continenter habuere ut, opportunitate data, earundem bonum utilitatemque foverent. Vestigiis propterea praedecessores Nostros secuti, Nos etiam ultro libenterque censuimus adnuendum precibus Prioris generalis Ordinis Sancti Pauli primi Eremitae, qui, nomine quoque sodalium totius Instituti cui ipse praeest, Nos humiliter rogavit ut apostolica Nostra auctoritate confirmare dignaremur Ordinis Paulini praedicti Constitutiones, quae nunc ad Codicis iuris canonici normas denuo redactae sunt. Ordo praedictus, cuius sodales nunc vitam coenobiticam ducunt, originem satis antiquam habuit, quamvis, approbatione regulari Sanctae Sedis decimo tertio tantum saeculo ornatus, ab ipso tempore propaginibus suis antea in Hungariae atque in Poloniae fines dein ceteras Europae regiones sese extenderit. Postea vero graves Sancti Pauli eremitae Ordo iacturas diminutionesque perpessus est. Sexto decimo enim saeculo ob Turcarum incursiones bellaque plusquam centum coenobia paulina vastata sunt in Hungaria; ac duobus

post saeculis ob leges Iosephi secundi Ordo praefatus non modo in Hungaricis sed et ceteris in regionibus eidem imperatori subiectis exstinctus est. Paulo post, ineunte saeculo decimo nono, etiam in Polonia, tum regis Borussiae cum imperatoris Russorum mandatis, Ordinis domus abolitae sunt, ita ut hodie, tot tantasque ob vicissitudines, instituti ipsius tria tantum coenobia, cum spe sane denuo in Domino succrescendi, vix supersint. Placet vero Nobis nunc Ordinis Sancti Pauli primi Eremitae rebus provehendis in Domino prospicere; occasione, profecto, qua Fratres eiusdem Ordinis humillime Nos rogarunt ut eorundem Constitutiones, apostolica vi, denuo firmarentur. Constitutiones autem Ordinis nunc revisae atque emendatae, latino sermone exaratae, a Sacra Congregatione Religiosorum Sodalium negotiis praeposita die XXVII mensis Ianuarii anno MDCCCCXXX recognitae sunt, earumque tenor, hic est qui sequitur, videlicet:

CONSTITUTIONES
ORDINIS FRATRUM SANCTI PAULI EREMITAE

PARS PRIMA

De Institutione vitae Regularis, quae Tironem instruit professumque dirigit.

CAPUT I

De fine Ordinis

1. Religio Sancti Pauli Eremitae, ut ipsum nomen indicat, originem e vita eremitica traxit. Lapsu temporis, vita eremitica..... (*et quae sunt reliqua*).

Votis itaque sodalium Ordinis Sancti Pauli eremitae, Nos ultro libenterque obsecundare volentes, audito etiam, uti mos est, dilecto filio Nostro Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali, qui Sacrae Congregationi pro Religiosorum Sodalium negotiis praepositus est, motu proprio atque ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore perpetuumque in modum Constitutiones seu Regulas Ordinis Sancti Pauli Eremitae suprascriptas plenissime adprobamus eisdemque supremum Apostolicae sanctionis robur adiicimus.

Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, eidemque Ordini Sancti Pauli Eremitae plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex

nunc atque inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis ceterisque in contrarium facientibus quibuslibet. Volumus autem ut praesentium Litterarum exemplis etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate vel officio constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus si exhibitae vel ostensae forent.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXIX mensis Maii anno MDCCCCXXX, Pontificatus Nostri nono.

E. CARD. PACELLI, *a Secretis Status.*

III

PRAEFECTURA APOSTOLICA INSULARUM SALOMONICARUM SEPTEMTRIONALIUM IN VICARIATUM APOSTOLICUM ERIGITUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Cum in praefectura apostolica Insularum Salomonicarum septentrionalium religio christiana, diligenti industria Patrum Societatis Mariae, nova atque ampliora in praesens susceperint feliciter incrementa, adeo ut Moderator generalis dictae Societatis Mariae, cuius curis praefectura eadem commissa est, humiles Nobis atque iteratas preces porrexerit ut dicta apostolica praefectura de Insulis Salomonicis in Vicariatum Apostolicum erigeretur: Nos, conlatis consiliis cum venerabilibus fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, qui rebus gerendis Propagandae Fidei praepositi sunt, precibus enunciatis concedendum ultro libenterque existimavimus. Quare motu proprio, certa scientia ac matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore, praefecturam apostolicam Insularum Salomonicarum Septentrionalium, quae insulis Shortland, Choiseul, Lord Howe, Bougainville, Buka, Nyssan, Charteret, Mortlock constituta est, in Vicariatum Apostolicum, proprio Ordinario episcopali dignitate ornato committendum, erigimus.

Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse

ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXXI mensis Maii anno MDCCCCXXX, Pontificatus Nostri nono.

E. CARD. PACELLI, *a Secretis Status.*

IV

ERECTIO PRAEFECTURAE APOSTOLICAE DE WUCHANG IN VICARIATUM

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Venerabilis frater Archiepiscopus titulo Theodosiopolitanus, Delegatus Apostolicus Noster in Sinis, Nos edocet in praefectura apostolica de Wuchang rerum religiosarum felicissimum elapsis annis habitum esse incrementum, proptereaque Nos rogat ut praefecturam eandem, quae curis Ordinis Fratrum Minorum ad Nostrum et Sanctae Sedis beneplacitum concredita est, nunc in Vicariatum Apostolicum erigere dignemur. Nos autem, cum opportunum Nobis videatur huiusmodi votis concedere, conlatis consiliis cum venerabilibus fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, qui negotiis Propagandae Fidei praepositi sunt, omnibusque rei momentis attente perpensis, motu proprio atque ex certa scientia ac matura deliberatione Nostris deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore, praefecturam apostolicam de Wuchang in Sinis, servatis eisdem limitibus, in Vicariatum Apostolicum, item de *Wuchang* dictum atque ab Ordinario, episcopali aucto dignitate, regendum, erigimus et constituimus.

Haec edicimus, mandamus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXXI mensis Maii anno MDCCCCXXX, Pontificatus Nostri nono.

E. CARD. PACELLI, *a Secretis Status.*

EPISTOLA

AD R. D. FRANCISCUM VERDIER SUMMUM MODERATOREM PRESBYTERORUM CONGREGATIONIS A MISSIONE ET SOCIETATIS PUELLARUM A CARITATE: SAECULO ELAPSO A MANIFESTATIONE B. M. V. DE NOMISMATE PRODIGIOSO.

PIUS PP. XI

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Catholicis hominibus paene nullis mirabile illud non auditum dixeris, cuius sollemnis passim per orbem terrarum commemoratio die potissimum huius mensis septimo ac vicesimo habebitur: quo die beatissima Virgo, centesimo ante anno — postquam se plus semel Catharinae Labouré conspiciendam dederat, quae Parisiis apud Puellas a Caritate Vincentianas tirocinium agebat — duplici in tabula novi Nomismatis exemplar piae puellae exhibuit, praecepitque ut tale ipsamet Nomisma cudendum curaret. Pollicebatur quidem sanctissima Mater, quotquot illud, praesertim circa collum, gestassent, caelestibus eos gratiis locupletatum iri: quarum copiam ut, sua ipsius declaratione, efficaciter significaret, manus hinc inde demisit, e quibus quidam profectus est lucis veluti torrens, adeo splendidae ut oculorum aciem praestringeret. Eiusmodi sane eventum, dilecte fili, idcirco est Nobis ad recolendum suavius, quia plurimae sensim ad fideles iam tum accessere corporis animique utilitates; cum enim ad sacri usum Nomismatis insculptaeque ibi preculae, Deiparam sine labe conceptam testantis, brevi temporis spatio popularis ubique gentium pietas exarsisset, tam multa de materna Virginis misericordia in christianam plebem beneficia profluxisse constat, ut Nomisma nuncupari prodigiosum coeperit posteaque omnino consueverit. Atque una simul vobiscum gaudendi vobisque gratulandi periucunda incidit Nobis opportunitas; siquidem, dilecte fili, non ignoramus, utramque, cui praees, Vincentianam sodalitatem quae sibi in hoc centum annorum decursu incrementa laudumque ornamenta comparavit, ea Manifestationi illi beatissimae Virginis accepta referre, quam celebraturi estis. Congregationi profecto a Missione Nobis carissimae, quam Pater Legifer ad promovendam pauperum salutem rectamque cleri disciplinam tum suscitavit, cum novum pro rerum temporumque condicione praesidium Ecclesia praestolari videbatur, datum est, hoc saeculi intervallo, non modo ut muneri suo ne deesset, sed etiam ut studiosius vacaret, caritatis beneficentiaeque instituta atque opera provehendo in aliorumque mentem subiiciendo: quo in genere Vincentianae, quas vocant,

Collationes a Friderico Ozanam inductae, etsi modeste agunt, nonne in luce orbis terrarum versantur? Quid quod sodales vestri, dilecte fili, evangelicam fidem per sacras expeditiones aut incolumem inter fideles praestitere aut inter infideles, vel sanguine effuso, propagarunt? At vero Puellae a Caritate nimium quantum — vexillo, ut ita dicamus, sacri Nomismatis innixae — post Deiparae Manifestationem, cum ingenti Ecclesiae civilisque societatis utilitate, floruere; numerus enim earum, quotae tunc erant, adeo usque adhuc auctus est, ut Puellarum quadraginta fere milia hodie censeantur, eaedemque, magnifico operum apparatu elucentes, multo maiora portendant in posterum. Quibus quidem omnibus, quemadmodum mense Martio huius anni bene precati sumus, cum scilicet sorores quae in Urbe degunt earumdemque alumnas libenter admisimus atque alloquio donavimus, item bene hodie precamur, ominamurque ut in perpetua suae exercitatione caritatis, in puellis excolendis, pium praesertim suadendo sacri Nomismatis usum, animas Christo frequentissimas lucrentur. — Quod reliquum est, cupimus, ut saecularia sollemnia propediem habenda, Immaculata Dei Genetrice auspice, ne praetereant quin et vobis et christiano populo divinae gratiae afferant ubertatem: cuius conciliatrix esto paternaeque benevolentiae testis apostolica benedictio, quam tibi, dilecte fili, atque utrique Vincentianae sodalitati peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXII mensis Novembris anno MDCCCCXXX, Pontificatus Nostri nono.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

I

DECRETUM

SACERDOS IOSEPHUS TURMEL EXCOMMUNICATUS VITANDUS DECLARATUR, DEGRADATUR ET EIUS OPERA IN INDICEM LIBRORUM PROHIBITORUM INSERUNTUR.

Feria V, loco IV, die 6 Novembris 1930

Sacerdos Iosephus Turmel, ex archidioecesi Rhedonensi in Gallia, iam anno 1892 munere docendi, quod in Seminario maiore Rhedonensi obibat, ab Emo Cardinali Place suo Archiepiscopo privatus est, eo quod nonnullis ex suis alumnis praesentiae reali Iesu Christi in Ssma Eucharistia se non credere declaraverat.

Anno 1901 Emus Cardinalis Richard, Archiepiscopus Parisiensis, de speciali mandato et nomine Sacrae Congregationis Indicis, sacerdotem Turmel graviter monebat ob articulos haereticales ab ipso editos in foliis periodicis *Revue d'histoire et de littérature religieuses*, quorum infelix sacerdos A. Loisy moderator erat; addito vetito, ne quid deinceps ad sacras disciplinas pertinens absque praevia approbatione ecclesiastica publici iuris faceret.

Anno 1908 coram Illmo ac Revmo Domino Augusto Dubourg, suo Archiepiscopo, absolute negavit se sub falsis nominibus « A. Dupin » et « G. Herzog » duos libros contra dogmata Ssmae Trinitatis et Virginitatis Mariae, nec non contra alias Ssmae Matris Dei praerogativas scripsisse, firmiter asserens cum dictis auctoribus nihil prorsus se commune habere, immo eos ne novisse quidem. Illa vero occasione, ad quamvis suspicionem a se avertendam, suo Ordinario sub die 22 Maii 1908 explicitam professionem fidei catholicae in scriptis exhibuit. Praefati duo libri, primus sub nomine « A. Dupin » vi decreti diei 25 Maii 1908 et alter sub nomine « G. Herzog » vi decreti diei 5 Iulii 1909, in Indicem librorum prohibitorum dein inscripti fuerunt.

Ab anno 1909 usque ad annum 1911 Sacra Congregatio Indicis septem opera sacerdotis Turmel tribus diversis decretis, latis respective diebus 5 Iulii 1909, 7 Martii 1910 et 2 Ianuarii 1911, proscripsit ac damnavit; auctor vero post singulas damnationes suo Archiepiscopo in scriptis absolute se subiiciebat, declarans se doctrinae catholicae firmiter adhaerere.

Haud tamen exinde a sua nefaria opera cessavit, sed sub diversis itidem falsis nominibus alios libros aut articulos identidem edere perrexit, blasphemias in Deum continentes, haeresim propugnantes, ipsorumque religionis fundamentorum eversivos, qui ei tamquam auctori, etsi ipso pertinaciter negante, adscribebantur.

Anno demum 1929, cum ex peracta inquisitione sufficientia collecta essent argumenta ad sacerdotem Turmel plurium horum operum sub diversis nominibus editorum tamquam verum auctorem designandum, ab Emo Cardinali Charost, Archiepiscopo Rhedonensi, de mandato Supremae Sacrae Congregationis S. Officii, regularis instructus est processus, in quo sacerdos Turmel, constitutis subiectus diebus 10, 20, 21, 23 Decembris 1929 et 10 Ianuarii 1930, et non obstantibus suis firmis, iteratis, immo et iuratis negationibus, de reitate convictus, poena suspensionis a divinis mulctatus est sententia die 23 Ianuarii 1930 lata et in fasciculo *Semaine Religieuse du Diocèse de Rennes* diei 25 Ianuarii 1930 edita.

Paulo antequam ei suspensio a divinis intimaretur, infelix hic sacerdos suam reitatem fortiter negare pergens, Emo Archiepiscopo declaravit se libenter esse paratum professionem emittere fidei catholicae; paucis tamen diebus post, iam a divinis suspensus, ad editorem Rieder manuscriptum misit alterius voluminis operis *Catéchisme pour adultes* in eum finem evidenter conscripti religionem christianam oppugnandi et atheismum propagandi.

Cum tandem se manifeste detectum perspexisset, duabus epistulis diebus 25 Martii et 1 Aprilis currentis anni ad Emum Cardinalem Charost datis, sacerdos Turmel confessus est se plurimos articulos et quatuordecim opera edidisse sub sequentibus quatuordecim falsis nominibus: « Louis Coulange, Henri Delafosse, Armand Dulac, Antoine Dupin, Hippolyte Gallerand, Guillaume Herzog, André Lagard, Robert Lawson, Denys Lenain, Paul Letourneur, Goulven Lézurec, Alphonse Michel, Edmond Perrin, Alexis Vanbeck ».

Ut facile est intelligere, ex tot libris et articulis sub diversis nominibus prodeuntibus, haeresim ac impietatem propugnantibus, legitima orta est suspicio ne in Gallia totidem adessent sacerdotes qui fidei catholicae adversarentur; quod quidem clero Gallico gravem profecto et manifestam iniuriam inurebat.

Cum igitur sacerdos Turmel quadraginta iam abhinc annis ideas catholicae fidei contrarias expresserit, et pluries monitus, poenisque ab auctoritate ecclesiastica plexus, prout ex dictis constat, non resipuerit, necnon quotidie Sacrum litare sit ausus, Emi ac Revmi Patres rebus fidei ac morum tutandis praepositi, in Plenario Conventu Feria V, loco IV, die 6 Novembris 1930 habito, procedendi formam Supremi S. Tribunalis S. Officii propriam ad normam can. 1555 sequuti, praeaudito RR. DD. Consultorum voto, decreverunt:

1. – Duodecim opera sacerdotis Iosephi Turmel, quorum tituli infra notantur, sub diversis nominibus edita, sed ab ipso uti propria agnita, praeter alia duo iam damnata et in Indicem relata, tamquam praedamnata habenda esse atque in Indicem librorum prohibitorum esse inserenda:

Louis Coulange, *La Vierge Marie*. Paris, Rieder, 1925. – Id., *La Messe*. Paris, Rieder, 1927. – Id., *The Life of the Devil*. London, 1929. – Id., *Catéchisme pour adultes* (2 voll.). Paris, Rieder, 1929-1930. – Henri Delafosse, *Le Quatrième Evangile*. Paris, Rieder, 1925. – Id., *Les écrits de Saint Paul: L'Epître aux Romains*. Paris, Rieder, 1926. – Id., *Les écrits de Saint Paul: La première Epître aux Corinthiens*. Paris, Rieder, 1926. – Id., *Les écrits de Saint Paul: La seconde Epître aux Corinthiens. Les Epîtres aux Galates, aux Colossiens, aux Ephésiens, à Philémon*. Paris, Rieder, 1927. – Id., *Les écrits de Saint Paul: L'Epître aux Philippiens. Les Epîtres aux Thessaloniciens. Les Epîtres Pastorales. L'Epître aux Hébreux*. Paris, Rieder, 1928. – Id., *Lettres d'Ignace d'Antioche*. Traduction nouvelle avec introduction et des notes. Paris, Rieder, 1927. – André Lagarde, *The Latin Church in the Middle-Age*. Edinburgh, 1925. – Edmond Perrin, *Saint Thomas d'Aquin, Somme Théologique*. Voll. I-II: *Dieu*. Traduction nouvelle avec une introduction et des notes. Paris, Rieder, 1927-1929;

2. – Ipsum, iam incursum in excommunicationem latae sententiae ad normam can. 2314 § 1, 1, nunc excommunicatione nominatim ac personaliter damnari, prout vi praesentis decreti damnatur; omnibus plecti poenis publice excommunicatorum; atque insuper vitandum esse et ab omnibus vitari debere;

3. – Eumdem etiam degradationis poenae cum omnibus iuris effectibus subiici;

4. – Ab excommunicatione vero, de qua supra, ipsum absolutum non iri, nisi datis antea verae resipiscentiae signis, et retractatis formiter omnibus suis erroribus per declarationem a S. Officio probandam et publici iuris faciendam. Quibus tantum praestitis et non aliter, ipsum posse ad Sacramenta more laicorum iterum admitti.

Et eadem Feria V, die 6 eiusdem mensis et anni, Ssmus D. N. D. Pius divina Providentia Pp. XI, in solita audientia R. P. D. Adsessori concessa, relatam Sibi Emorum Patrum resolutionem approbavit, confirmavit atque publicandam iussit.

Datum Romae, ex Aedibus S. Officii, die 8 Novembris 1930.

A. Subrizi, *Supremae S. Congr. S. Officii Notarius.*

L. ✠ S.

II

DECRETUM

QUINQUE LIBRI DAMNANTUR A PAULO ROUÉ EDITI

Feria IV, die 19 Novembris 1930

In Generali Consessu Supremae Sacrae Congregationis Sancti Officii Emi ac Revmi Dni Cardinales, fidei et moribus tutandis praepositi, praehabito DD. Consultorum voto, damnaverunt, proscripserunt atque in Indicem librorum prohibitorum inserendos mandarunt libros a Paulo Roué editos, quibus tituli:

Le Procès de Jésus, Etude historique et juridique. Paris, André Delpeuch, éditeur;

Le Procès de Judas dit l'Iscariot. Paris, éditions de l'Epi;

Code de l'union libre (Amants, Maîtresses, Enfants naturels). Paris, Librairie de Droit usuel pratique;

Traité de l'annulation du mariage religieux. Paris, Etienne Chiron, éditeur;

Mon formulaire d'actes sous-seings privés. Paris, Librairie de Droit usuel.

Et sequenti feria V, die 20 eiusdem mensis et anni, Ssmus D. N. D. Pius divina Providentia Pp. XI, in solita audientia R. P. D. Adsessori impertita, relatum Sibi Emorum Patrum decretum approbavit, confirmavit et publicandum iussit.

Datum Romae, ex Aedibus S. Officii, die 21 Novembris 1930.

A. Subrizi, *Supremae S. Congr. S. Officii Notarius.*

L. ✠ S.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

TOLETANA ET ALIARUM

MISSAE PRO POPULO

Die 19 Iulii 1930

QUAESTIO. – Eminentissimus Cardinalis Archiepiscopus Toletanus die 1 Ian. 1930 ad H. S. C. quae sequuntur exponebat: « Etiam post decretum Sacrae Congregationis Concilii 28 Decembris 1919 disputatur in Hispania de obligatione applicandi Missam pro populo diebus festis olim *ex iure particulari* de praecepto ut e. g. in Hispania diebus Sancti Antonii Patavini, Sancti Isidori Agricolae, Sancti Augustini Doctoris, Sancti Ferdinandi Regis, etc., sed nunc suppressis sive vi Codicis, sive ante Codicem; dum alii negant, quia in festorum suppressorum decreto 28 Dec. 1919 non memorantur; alii affirmant, innixi in doctrina aliquorum scriptorum. Inde oritur diversa praxis et magna confusio, quae oporteret ut de medio tollatur; id quod unice per declarationem authenticam Sacrae Congregationis obtineri potest. Quapropter enixe orat ut talis declaratio quam primum detur ».

Super ea quaestione, quam etiam Excmus D. Nuncius Apostolicus apud Catholicum Regem, authentice solvendam commendat, exquisitum est, ut de more, votum Consultoris, quod praestat ex integro referre.

VOTUM CONSULTORIS. – Praemitto notissimam disciplinam vigentem circa applicandam Missam pro populo diebus festis suppressis iure universali; scilicet: « nihil hac in re per Codicem immutatum esse a disciplina hucusque vigente » (Pont. Comm. Cod., 17 Febr. 1918); itaque Missam applicandam esse singulis diebus enumeratis in subsequenti elencho edito a S. H. C. die 28 Dec. 1919 (*A. A. S.*, XII, p. 42). In quo elencho notantur duo festa localia: « Dies S. Patroni Regni; dies S. Patroni loci », quae tamen sunt iuris communis, vi nempe legis generalis, etsi variis diebus observata iuxta singulas regiones et loca. Unde statim cadit argumentum quod quis deducere vellet ex canone 1247 § 2: « Ecclesiastico praecepto dies festi Patronorum non subiacent »; scilicet sublatum est, quatenus superesset, praeceptum de quo in titulo « de diebus festis », quin fiat mutatio circa Missae applicationem pro populo.

His dictis, unicum argumentum ab iis allatum qui suppressam putant obligationem applicandae Missae pro populo, diebus festis suppressis,

deducitur ex silentio citati decreti circa festa iuris particularis. At statim quisque videt argumento huiusmodi nullam vim inesse, quia: *a*) silentium natura sua est quid negativum; unde nec potest nec debet trahi in argumentum positivum; nisi saltem aliud quid accedat; *b*) laudatum decretum editum est ad tollenda dubia et anxietates; nullum autem ius constituit; contra expressis verbis se refert ad ius praeexistens, citans responsum Pontificiae Commissionis, iuxta quod nihil est innovatum a Codice; *c*) immo decretum formaliter excludit ius particulare, non solum quia iteratis vicibus loquitur de festis « in *universali* Ecclesia », sed etiam quia nihil aliud est nisi determinatio celebris elenchi Urbaniani, qui legem ferebat pro *universali* Ecclesia, omisso iure particulari, ut ex eiusdem tenore patet.

Ceterum, si res paulo attentius consideratur, statim apparet quaestionem minime versari circa ius particulare. Etenim ad ius particulare attinet festorum localium institutio et, dato casu, suppressio; sed festorum etiam localium natura iuridica eadem est quae festorum universalium; important scilicet idem praeceptum audiendi Sacrum, idem vetitum quoad opera servilia, eamdem applicationem Missae pro populo. Haec autem nihil locale aut particulare habent. Iamvero inducta sunt iure communi festa quae nunc dicuntur suppressa, in quibus cessavit primo vetitum servilia operandi, dein et praeceptum audiendi Sacrum; nunquam autem cessavit obligatio Missam pro populo: dicente canone 339, § 1 (cf. 466), quin antiquiores textus referam: applicandam esse Missam pro populo « in dominicis aliisque diebus festis de praecepto, etiam suppressis ». Cur autem et quomodo aliter res se haberet quoad festa suppressa iuris particularis?

Ad hoc ergo ut admittamus sublatam fuisse applicationem Missae pro populo diebus festis suppressis iuris particularis, necesse foret ut demonstretur alias et alias servandas et servatas esse regulas quoad haec et ista festa, eiusdem naturae iuridicae; demonstratio vero fieri deberet certo et authentico textu, vel saltem exemplo. Textum autem vel exemplum nemo protulit, quantum sciverim. Interim ergo stare possumus et debemus validissimae praesumptioni de qua supra.

Quid autem loquar de praesumptione, dum textus adest? Pius enim Pp. VII, Brevi *Paternae charitati*, die 10 Aprilis 1818, reductionem concessit festorum antea in regno Neapolitano servatorum uti de praecepto; quo Brevi sublata sunt non tantum quaedam festa iuris universalis, scilicet e catalogo Urbaniano, sed etiam quaedam iuris particularis, ut ecce festum S. Antonii Patavini et S. Dominici. Porro quoad omnia festa suppressa, nulla facta distinctione, voluit Pontifex « nihil esse innovandum quoad chorum, relate ad festa in quorum occursu sublatum est praeceptum audiendi Sacrum ». Iamvero fere statim ab edito Brevi, quaesivit Archipre-

sbyter loci *Petrella* dioecesis Aquilanae, post primum dubium circa festum S. Antonii: « An parochi teneantur in posterum applicare Missam pro populo et celebrare cum cantu Missam parochialem diebus quibus sublatum est praeceptum audiendi Sacrum », evidenter interrogans circa *omnia* festa suppressa. Et respondit S. C. R. die 18 Octobris 1818 (n. 2592): « Affirmative ad utramque partem, etc. ». Haec ex *Consultazione canonica* XCIV Emi Cardinalis Gennari, quae metam tangit, ut arbitror.

Quum vero nulla vel levis afferatur causa cur res in Hispania aliter se habuerint aut habeant ac in regno Neapolitano, certa omnino videtur responsio affirmativa, seu « stare obligationem applicandi Missam pro populo diebus festis suppressis iuris particularis in Hispania ».

Quare, etc.

RESOLUTIO. – In plenariis Comitiis die 19 Iulii 1930 in Palatio Apostolico Vaticano habitis, Emi Patres Sacrae Congregationis Concilii, ad propositum dubium, nempe « *An obligatio applicandi Missam* pro populo *diebus festis suppressis, olim ex iure particulari de praecepto, exsistat in casu* », respondendum censuerunt: « *Affirmative* ».

Facta autem relatione Ssmo Dño Nostro Pio Papae XI, in Audientia infrascripto Secretario concessa die 31 eiusdem mensis, Ssmus datam resolutionem approbavit ac confirmavit.

I. Bruno, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

APPROBATIONES

Ssmus Dñus Noster Pius divina Providentia Pp. XI decretis Sacrae Congregationis Negociis Religiosorum Sodalium praepositae:

Die 12 Martii 1930. — Constitutiones Monialium Clarissarum ad septennium, experimenti gratia approbavit.

Die 19 Iulii. — Institutum Sororum vulgo *del Ssmo Cuore di Gesù Montmartre* nuncupatarum, cuius domus princeps in archidioecesi Westmonasteriensi sita est, laudavit, eiusque Constitutiones ad septennium, experimenti gratia approbavit.

— Institutum Sororum *a Tertio Ordine Regulari S. Francisci*, laudavit, eiusque Constitutiones ad septennium experimenti gratia approbavit.

— Institutum Sororum vulgo *delle Scuole Cristiane della Misericordia* nuncupatarum, cuius, domus princeps in dioecesi Paderbornensi sita est, laudavit, eiusque Constitutiones ad septennium experimenti gratia approbavit.

— Institutum Sororum *a Sancto Ioseph*, laudavit, eiusque Constitutiones ad septennium experimenti gratia approbavit.

— Institutum Sororum vulgo *Servantes du Saint-Esprit et de Marie Immaculée* nuncupatarum, cuius domus princeps in dioecesi S. Antonii in S. F. A. Texas sita est, laudavit, eiusque Constitutiones ad septennium experimenti gratia approbavit.

— Institutum Sororum vulgo *Ancelle del Santuario* nuncupatarum, cuius domus princeps in dioecesi Terlitiensi sita est, laudavit, eiusque Constitutiones ad septennium, experimenti gratia, approbavit.

— Institutum Sororum *a Divino Corde Iesu* cuius domus princeps in archidioecesi Vratislaviensi sita est, laudavit, eiusque Constitutiones ad septennium experimenti gratia approbavit.

— Institutum Sororum *a Sancta Martha* approbavit una cum suis Constitutionibus, sed has ad septennium experimenti gratia.

— Institutum Sororum *a Sancto Carolo* eiusque Constitutiones definitive approbavit.

— Institutum Sororum vulgo *Piccole Suore dell'Immacolato Cuore di Maria del Terz'Ordine di S. Francesco* nuncupatarum, cuius domus princeps in dioecesi Czestochoviensi sita est, laudavit, eiusque Constitutiones approbavit ad septennium experimenti causa.

ACTA OFFICIORUM

DATARIA APOSTOLICA

NORMAE SERVANDAE AB ORDINARIIS IN IMPETRANDA AB APOSTOLICA SEDE COLLATIONE BENEFICIORUM.

Ut Revmis Ordinariis recursus ad Sedem Apostolicam pro obtinenda collatione beneficiorum non consistorialium, quae, ad normam iuris, ipsi Sedi Apostolicae reservata sunt (Codex iuris can., 396, 1435), vel devoluta (can. 1432 § 3), facilior reddatur, et ut eorundem provisio recte et congruenter absolvatur, ac praecipue ut Romanus Pontifex, cui soli illorum collatio spectat et pertinet, libere ad illa eligere possit clericos, quos digniores et magis idoneos in Domino iudicaverit, sequentes normae, a SS. D. N. Papa Pio XI adprobatae, servandae erunt:

I. A die vacationis beneficii reservati vel a die devolutionis, ad diem quo recursus ad Sedem Apostolicam erit faciendus, aliquod temporis spatium intercedat, ita ut notitiam de collatione ipsius beneficii Summo Pontifici reservata clerici dioeceseos tempestive habeant.

II. Revmi Ordinarii in supplici libello pro collatione obtinenda beneficiorum reservatorum vel devolutorum, ad Emum Cardinalem Sanctae Romanae Ecclesiae Datarium mittendo, nomina ecclesiasticorum omnium, qui beneficium optant, praesentent, una cum testimoniis de eorum aetate, studiis, vita, moribus, ministeriis quibus laudabiliter quisque functus sit, et de idoneitate ad munia beneficii, de quo agitur, obeunda: et saltem tres, quatenus fieri possit, uti digniores indicent.

III. Si beneficia reservata vel devoluta legi concursus, sive generali sive particulari, obnoxia sint, suffragia ab examinatoribus lata quoad idoneitatem et scientiam tum coniunctim, tum distincte, ad Apostolicam Datariam, una item cum vitae curriculo seu testimoniis, ut supra, concurrentium, mittantur, servatis apud curiam Ordinarii actis concursus.

Quod si beneficio onus insit Sacrae Scripturae populo explanandae, candidatus, ex praescripto Motus proprii Pii Pp. XI diei 27 Apr. 1924, licentia aut laurea in re biblica potitus esse debet. Si Ordinarii vero derogationem a dicta lege, rationabili de causa, impetrare cupiant, testi-

monium de candidati peritia super Sacram Scripturam, onerata eorum conscientia, perhibeant.

IV. Si de beneficio agatur adnexam habente curam animarum, quarum salus super omnia prae oculis habenda est, iudicium Revmi Ordinarii quoad scientiam, pietatem, zelum animarum et idoneitatem candidatorum ad regendam paroeciam de qua agitur — cui tantum magis idoneus praeficiendus erit (can. 459) — semper requiritur, graviter onerata conscientia eiusdem Ordinarii.

Votum vero Revmi Ordinarii circa candidatum, quem magis dignum et idoneum reputet, Summus Pontifex libenter semper excipiet, ac de illo, pro Sua sapientia et prout in Domino iudicaverit, debitam rationem habebit.

Ex Dataria Apostolica, die 11 Novembris 1930.

R. Card. Scapinelli, *S. R. E. Datarius.*

L. ✠ S.

I. Guerri, *Regens.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Giovedì, 9 Ottobre, la Santità di Nostro Signore ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Signor Dottor CARLO F. CRISANTI, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario della Repubblica del Venezuela per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 28 Ottobre 1930, presso l'Emo e Revmo Signor Cardinale Giulio Serafini, Ponente della Causa *Policastren.* di Beatificazione e Canonizzazione del Ven. Servo di Dio Domenico Lentini, Sacerdote secolare, si è tenuta la Congregazione *Antipreparatoria*, nella quale dai Revmi Prelati Officiali e dai Consultori teologi si è discusso il dubbio sopra l'eroicità delle virtù dello stesso Venerabile Servo di Dio.

Martedì, 11 Novembre 1930, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione *Particolare* dei Sacri Riti, nella quale al giudizio degli Emi e Revmi Signori Cardinali componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1. Intorno alla validità dei processi nella causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Maria di Gesù Crocifisso, religiosa professa dell'Ordine dei Carmelitani Scalzi.

2. Intorno alla validità del processo apostolico costruito in Namur, sopra due miracoli che si asseriscono operati da Dio per intercessione della Beata Giulia Billiart, Fondatrice dell'Istituto delle Suore della Beata Vergine Maria, dopo la sua solenne beatificazione.

3. Intorno alla conferma di culto non mai prestato al Servo di Dio Felice de Andreis, Sacerdote e primo Fondatore generale della Congregazione della Missione in America, in conformità ai decreti di Urbano Papa VIII.

4. Intorno alla validità del processo apostolico costruito nella diocesi di Arras, sopra un miracolo operato da Dio per intercessione della Serva di Dio Suor Maria Eufrasia Pelletier, Fondatrice della Congregazione delle Suore del Buon Pastore.

5. Intorno alla conferma di culto non mai prestato alla Serva di Dio Caterina Jarrige, del Terzo Ordine di S. Domenico, in conformità ai decreti di Urbano Papa VIII.

6. Intorno alla validità del processo apostolico sopra i miracoli operati da Dio per intercessione della Ven. Serva di Dio Margherita Bourgeoys, Fondatrice dell'Istituto delle Suore di Nostra Signora.

7. Intorno alla validità dei processi nella causa di Beatificazione e Canonizzazione del Servo di Dio Paolo Ginhac, Sacerdote professo della Compagnia di Gesù.

8. E finalmente intorno alla validità dei processi nella causa di Beatificazione e Canonizzazione del Ven. Servo di Dio Antonio Chevrier, Sacerdote secolare, Fondatore dell'asilo « La Providence du Prado » ed Istitutore della Società dei Sacerdoti Pradosiensi.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

22 Dicembre 1929. Monsig. Alessandro Pechnik, dell'archidiocesi di Leopoli dei Latini.
24 Luglio 1930. Monsig. David Paterson, della diocesi di Aberdeen.
8 Ottobre » Monsig. Giovanni Hofer, della diocesi di Seckau.
» » » Monsig. Alessandro Nagy, della diocesi di Giavarino.
» » » Monsig. Leandro Girard, del patriarcato latino di Gerusalemme.
9 » » Monsig. Carlo Stradner, della diocesi di Seckau.
20 » » Monsig. Francesco Prisching, della medesima diocesi.
6 Novembre » Monsig. Gustavo Bernardoni, della diocesi di Fabriano.
» » » Monsig. Agostino Crocetti, della medesima diocesi.
13 » » Monsig. Giuseppe Aloy, della diocesi di Alba.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

17 Luglio 1930. Monsig. Giovanni P. Ledezma, della diocesi di Cochabamba.
31 » » Monsig. Rocco Cosentino, della diocesi di Policastro.
21 Agosto » Monsig. Giorgio Feichtner, dell'archidiocesi di Salisburgo.
25 Settembre » Monsig. Ludovico Wolker, dell'archidiocesi di Colonia.
» » » Monsig. Giacomo Rabino, della diocesi di Asti.

Cameriere d'onore di Spada e Cappa Soprannumerario di S. S.:

14 Marzo 1930. Il sig. Giulio Gonçalves Cerejeira, del patriarcato di Lisbona.

NECROLOGIO

28 Settembre 1930. Monsig. Maurizio Rivière, Arcivescovo di Aix.
7 Novembre » Emo Sig. Card. Alfonso M. Mistrangelo, del titolo di S. M. degli Angeli alle Terme, Arcivescovo di Firenze.
» » » Emo Sig. Card. Alessio Charost, del titolo di S. M. della Vittoria, Arcivescovo di Rennes.
13 » » Monsig. Enrico Vittore Altmayer, Arcivescovo tit. di Sinnada.
21 » » Monsig. Atanasio M. Vincenzo Soler y Royo, Vescovo tit. di Citarizo.
23 » » Monsig. Settimio Caracciolo di Torchiarolo, Vesc. di Aversa.

MARTYROLOGIUM ROMANUM

Gregorii Papae XIII iussu editum, Urbani VIII et Clementis X auctoritate recognitum, ac deinde a. MDCCXLIX Benedicti XIV opera ac studio emendatum et auctum.

Secunda post typicam editio, iuxta primam a typica editionem a. MDCCCCXXII a Benedicto Papa XV adprobatam, propriis recentium sanctorum officiorumque elogiis expleta, Sacrae Rituum Congregationis curis impressa. - Typis Polyglottis Vaticanis MDCCCCXXX.

Editio in-8° (cm. $24^1/_2 \times 14^1/_2$), in charta optima et levicata et charactere rubro-nigro, fol. CXXIV-566 (gr. 1040).

Romae	L. 25 —
In Italia	» 27,50
Apud exteros	» 33 —

Volumen partim corio, partim linteo anglico contectum sectione foliorum rubra:

Romae	L. 40 —
In Italia	» 42,50
Apud exteros	» 50 —

Haec novissima editio omnino respondet praesenti Kalendarii Romani conditioni. Continet enim omnia elogia hucusque adprobata; et explet elogia nonnullorum Sanctorum, quibus peculiaris patronatus a Summo Pontifice decretus est, uti die 29 ianuarii et 28 decembris quoad Sanctum Franciscum Salesium patronum scriptorum catholicorum, die 8 februarii et 30 iulii quoad S. Hieronymum Aemiliani patronum orphanorum ac derelictae iuventutis, etc. Nec omittendum est in hac novissima editione inter elogia festorum mobilium et lectiones breves habitam fuisse rationem de Octava et Dominica infra Octavam Sacratissimi Cordis Iesu.

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
S. ROMANAE ROTAE DECISIONES seu sententiae latae anno 1922, cura eiusdem S. Tribunalis editae. Vol. XIV, in-8°, pp. VIII-388	50 —	52 —	58 —
FERRETTI Mons. LUIGI, Vescovo di Macerata e Tolentino. - **Economia Ecclesiastica, Criteri amministrativi.** - Elegante volumetto in-16° di pp. XII-136 e tre moduli. Legato in tela	5 —	5,60	6 —
ROUËT DE JOURNEL (S. J.), **NONCIATURES DE RUSSIE** d'après les documents authentiques. **Nonciature d'Arezzo (1802-1806).** In-8° gr.			
I^e partie: 1802-1804, pp. CLXVIII-750	50 —	53 —	57,50
IIe partie: 1804-1806, pp. LVI-508	85 —	87 —	90 —

MISCELLANEA AGOSTINIANA

TESTI E STUDI a cura dell'Ordine Eremitano di S. Agostino nel XV centenario dalla morte del Santo Dottore. - Volume I. SANCTI AUGUSTINI SERMONES POST MAURINOS REPERTI probatae dumtaxat auctoritatis. Nunc primum disquisiti, in unum collecti et codicum fide instaurati. - Typis Polyglottis Vaticanis, MCMXXX. In-8°, pp. XII-848.

Romae	L. 150 —
In Italia	» 153 —
Apud exteros	» 162 —

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis„ (*Libreria Vaticana - Città del Vaticano*).

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
ORDO DIVINI OFFICII recitandi sacrique peragendi pro Clero Saeculari Romano. Anno Domini 1931	3,50	4 —	5 —
DIARIO ROMAMO E VATICANO per l'anno del Signore 1931 – pp. 316	5 —	6 —	6,20
PRAEPARATIO AD MISSAM - GRATIARUM ACTIO POST MISSAM. Due fogli, cm. 48×34; stampati in nero, carta buonissima	2 —	2,80	3,25
Antiphonale Sacrosanctae Romanae Ecclesiae pro diurnis horis, a Pio Pp. X restitutum et editum et Ssmi D. N. Benedicti XV auctoritate recognitum et vulgatum. Romae, 1919. Un volume in-8° di complessive pagine 1010, adorno di un'artistica immagine a colori e di molte ed accurate incisioni in nero (gr. 1040)	15 —	18 —	20,50
GUIDA di insegnamento religioso per le scuole elementari, secondo i vari punti del Programma ministeriale, a cura della Commissione superiore ecclesiastica per la revisione dei testi di insegnamento religioso, 1931, pp. 32	0,50	0,70	—
LIBER AD ADNOTANDAS MISSAS, sive celebratas, sive celebrandas. Redactus lingua latina, linteo nigro religatus (nova editio)	9 —	10,50	12 —
Officium et Missae in Nativitate Domini, *cum cantu*, iuxta ordinem Breviarii et Missalis Romani. Editio typica Vaticana. – Vol. in-8°, pp. 112, charta optima	5 —	6 —	7,50
Officium et Missae in Festo D. N. Iesu Christi Regis, *cum cantu*. Editio typica Vaticana. – Vol. in-8°, pp. 88, charta optima	5 —	6 —	7,50
DANTIS ALAGHERII MONARCHIAE LIBER ET EPISTOLAE ex Cod. Vat. Lat. 1729. Praefatus est Fridericus Schneider. – Città del Vaticano, 1930; tavole 63, pp. 30 (A)	50 —	52,50	60 —
La Vierge Toute Sainte. Quelques-uns de ses titres à notre vénération, par le P. Joachim M. Dourche de l'Ordre des Servites de Marie. – In-12°, pp. 328	12 —	14 —	16 —
P. Gioacchino M. Dourche dell'Ordine dei Servi di Maria. – **La tutta santa.** – Alcuni Suoi titoli alla nostra venerazione. Prima versione italiana autorizzata dall'Autore e fatta da una Carmelitana del Monastero di S. Maria de' Pazzi, pp. 276	12 —	14 —	16 —
Vistalli Sac. Francesco. – **Benedetto XV.** – Con prefazione di S. E. Revma il Sig. Card. Alfonso M. Mistrangelo, Arcivescovo di Firenze. – In-8°, pp. 532. Ritratto di Benedetto XV in fototipia e 72 illustrazioni nel testo, carta finissima	25 —	27,50	34 —
Il Monumento al Papa Benedetto XV nella Patriarcale Basilica Vaticana, inaugurato il 22 Novembre 1928 alla presenza di S. S. Pio Papa XI felicemente regnante, a cura della Commissione Cardinalizia. Elegantissimo fascicolo illustrato, in-4°. Seconda edizione con l'aggiunta del discorso di Sua Santità	10 —	12 —	15 —

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis„ (*Libreria Vaticana - Città del Vaticano*).